

กำไลบุษบง

บทที่ 10

สองสาวพี่น้องช่วยกันจัดสัมภาระเข้าที่ ค่าแล้วเมื่อชวนกันทานอาหารง่ายๆ เป็นมือเย็นแล้วจูงมือกันเดินตามหาคอครบครันงานที่พักอยู่ใกล้ๆ เพื่อที่จะให้เปิดสวิทช์เครื่องปั่นไฟ แต่ก็ไม่พบใครแม้สักคน

“สงสัยว่าคงต้องไปตามที่โรงแรมชายหาดมั่งคะ”

“อย่าเพิ่งไปเลย ไฟยังพอมี ถ้าจะดับจริงๆ เราก็คงกลับไปแล้วละ วันนี้นั่งเรือนานพี่ก็เลยเพลียๆ”

“ถ้าอย่างนั้นเรากลับไปอาบน้ำนอนกันดีกว่า”

ห้องนอนของเธอไม่มีห้องน้ำ ต้องใช้ห้องน้ำที่อยู่ติดกับห้องครัว แสงไฟหรือลงทุกที และเมื่อเรื่องระวิคลานขึ้นนอนเบียดพี่สาวบนเตียงแคบๆ แสงไฟภายนอกห้องก็หรือลงจนเหลือเพียงแสงสลัว

เธอกิ่งๆ จะหลับเมื่อได้ยินเสียงรถแล่นมาจอด เสียงทุ้มๆ ของผู้ชายและเสียงแหลมใสๆ ของผู้หญิงดังแว่วๆ

“คงกลับมาเอากระเป๋าอีกกระมัง” เธอคิด แล้วก็ผล็อยหลับ

ตื่นอีกที เพราะอยากจะเข้าห้องน้ำ บ้านเงียบได้ยินเพียงเสียงแมลงกลางคืนฟังชวนเพลิน แสงไฟยั้งสลัวลงแต่ก็พอมองเห็นทาง เธอเดินจ้วเจียไปถึงห้องน้ำ จับลูกบิดเปิดประตูกลางก้าวเข้าไป แต่แล้วประตูก็ถูกดึงเร็วแรงเปิดกว้างออก ร่างบางๆ ที่จ้วเจียไม่ทันระมัดระวัง เซกလာเข้าหาอกหนาๆ ที่เย็นเฉียบและหอมกรุ่นของร่างสูงๆ ที่ปรากฏขึ้นเบื้องหลังประตูในทันที

“กร๊อตดดด”

เธอกรีตเสียง พร้อมๆ กับเสียงทุ้มๆ ก็อุทานอย่างตกใจเช่นกัน แต่ความตกใจของเขาอาจจะไม่มากนัก เพราะหากจะมีร่างของหญิงสาว ถลาเข้าหาอ้อมอกของเขากลางดึกคืนนี้ก็คงไม่ใช่เรื่องแปลก ก็เขาเพิ่งจะเถียงกับอรุณวรรณหยกๆ ที่เขายืนยันจะนอนที่โซฟาหน้าห้อง แต่เธอก็อจะให้เขานอนบนเตียงเดียวกันเถียงกันนานจนเธอร้องให้ด้วยความน้อยใจ เจียบเหมือนหลับไปแล้วครู่หนึ่ง เขาจึงได้ผละจากมาอาบน้ำ

“ว้าย... ฝึ... หลอก...”

แม่สาวหลับหูหลับตาส่งเสียง แขนที่แข็งแรงข้างหนึ่งกอดรัดรอบหลังของเธอ ส่วนมือเย็นๆ อีกข้างหนึ่งก็จับแขนเธอไว้

“ฝึที่ไหน นี่ใครกัน ลืมตาขึ้นซิ” เสียงขรมสั่งดูๆ

เธอเปิดเปลือกตาขึ้นทันที ดวงตากลมโตคมขลับประสานกับดวงตาสีเข้มที่ก้มลงมาจ้องมองอยู่ไม่ห่าง แม้จะมีดแทบไรแสง แต่เธอก็อำได้ทันทีว่าเป็นใคร

“อ้าว.. อู๊ย... ปล่อยนะ..!” เธอรู้สึกหน้าร้อนวูบดิ้นรสบัดผลึกใสสุดแรง ก็เขาเพิ่งอาบน้ำเสร็จ ร่างท่อนบนเปล่าเปลือย ส่วนท่อนล่างที่สัมผัสกันอย่างใกล้ชิดเมื่อครู่ก่อนก็มีเพียงผ้าเช็ดตัวคาดทับอยู่เท่านั้น

เขาปล่อยแขนแต่ยังคว้าข้อมือไว้ข้างหนึ่งแน่นหนาอย่างไม่ยอมให้หลุดหนีไปได้ “เธอเป็นใครเข้ามาทำอะไรในที่พักของฉัน”

“ที่พักของฉันต่างหาก... ปล่อยนะ..!”

เธอส่งเสียงตอบโต้แล้วเตะโดยแรง มีผลให้ร่างทั้งร่างถูกดึงเข้าไปกอดรัดล็อกแน่นไว้ทางด้านหลังเพื่อไม่ให้เธอเตะได้อีก เธอกรีตเสียง

“บอกให้ปล่อยนะ... ปล่อย...”

“อะไรกันคะ” “อะไรกัน..!”

เสียงผู้หญิงอีกสองเสียงดังตามกัน เรื่องรองและอรุณวรรณต่างก็ถือไฟฉายไว้ในมือ ฉายไฟใส่กันมองกันงงๆ แล้วฉายไฟมายังร่างที่กอดรัดกันอยู่ในห้องน้ำที่เปิดประตูกว้าง ชายหนุ่มร่างสูงล่ำสันกึ่งเปลือยสีหน้าเครียดขรม กำลังกอดรัดร่างในชุดเสื้อกางเกงบางๆ สำหรับใส่นอนของหญิงสาวซึ่งมีสีหน้าแตกตื่นตกใจดิ้นรนที่จะหนีให้พ้นจากการถูกยึดจับไว้อย่างไม่เป็นผล

“อ้าว! คุณเองหรือ” เขาอุทานเมื่อจำเรื่องราวได้ ปล่อยร่างที่กอดรัดไว้ให้เป็นอิสระ เรื่องระวีหน้าตื่นตะเกียกตะกายออกมาหาพี่สาวได้ยินเสียงทุ้มๆ ดังตามหลัง “นี่อะไรกัน”

“นั่นซิ นีอะไรกัน..!?”

“หนูวีมาเข้าห้องน้ำ แล้วเค้า.. เค้า...” เธอหน้าร้อนวูบวาบพูดอะไรไม่ออก

“ผมพักที่นี่”

คำพูดขรึมๆ ทำให้เรื่องรอนึกได้ว่าเคยเห็นกระเป๋าเดินทางสีชมพูใบนั้นที่ไหน สีหน้าเธองงัน

“ตายจริง นี่เกิดผิดพลาดอะไร เขาก็พาเรามาพักที่นี่เหมือนกัน”

อรุณวรรณเดินเข้าไปหาชายหนุ่ม ถามอย่างเป็นห่วง

“พี่หนึ่งเป็นอะไรหรือเปล่าคะ เจ็บตรงไหนมั๊ย”

“ฮ้า... ถามทางนั้นได้ไง คนที่เสียหายคือหนูวีต่างหาก”

อรุณวรรณหันมามองอย่างตำหนิ “คุณเลิกทำไมปล่อยให้สาวใช้เสียงดังอย่างนั้นล่ะคะ”

เรื่องระวีจึงได้แต่อ้าปากค้าง เรื่องรอนหันมามองเหมือนจะซ้ำเติมเธอว่า “สมน้ำหน้า อยากแสดงตัวเป็นสาวใช้ดีนัก”

แต่เรื่องรอนเองก็รู้สึกอึดอัดเกือบเชียวกับร่างสูงล้ำสันเกือบเปลือยที่ยืนอยู่ตรงหน้าเหมือนกัน จึงตัดบทว่า “เอาเป็นว่าฉันขอโทษแทน...สาวใช้...ก็แล้วกัน แต่ว่าคืนนี้เราแยกย้ายกันไปนอนก่อน แล้วพรุ่งนี้ค่อยคุยกันใหม่ว่าจะเอาอย่างไร ดีไหมคะ”

“ครับ ก็ดีเหมือนกัน”

“แต่น้องวรรณคิดว่าสาวใช้ควรจะต้องขอโทษพี่หนึ่งก่อนนะคะ”

“อะไรนะ..!” แม่สาวใช้ ส่งเสียง

“เธอต้องรู้จักมีสัมมาคารวะบ้าง...” อรุณวรรณสบัดเสียง

“เอาเถอะๆ ไม่ต้องหรอก” น้ำเสียงของเขากลับจะขรึม แต่ดวงตาสีเหล็กที่จับมองแม่สาวใช้ที่ยึดแขนคุณหนูเล็กไว้ แทนที่จะโกรธเคืองก็กลับส่งประกายอ่อนเชื่องพิกล “แยกย้ายกันไปนอนก่อนดีกว่า นีดีก็มากแล้ว”

สองสาวรีบขยับจูงกันเดินจากไปอย่างไม่เกียจกอง เรื่องรอนกลัวว่าคุณน้องวรรณจะยั้งยั้งให้สาวใช้ขอโทษคุณผู้ชาย แล้วอาจจะเกิดเรื่องตามมาเพราะเรื่องระวี ก็คงจะไม่ยอมง่าย ๆ

เธอพาน้องสาวเข้าห้องปิดประตู พิมพ์ว่า “เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นได้ยังไง โธ... โทรศัพท์ก็โทรไม่ได้ พรุ่งนี้ต้องถามพันภพให้รู้เรื่อง”

“หนูวีตกใจหมดเลย คนบ้า จับซะแรงจนเจ็บไปหมดแล้วจะให้หนูวีขอโทษได้ยังไง” เธอเสียงสั้น

“เขาคงนึกว่าหนูวีเป็นผู้ร้ายกระมัง อย่าไปโกรธเขาเลย”

“คอยดูนะ มีโอกาสเมื่อไหร่หนูวีจะเอาคืน”

“อย่าอาฆาตเลยนะ พี่ว่าคุณหนึ่งเป็นสุภาพบุรุษออกนะ แล้วเขาก็ไม่ได้โกรธหนูวีด้วย ถ้ายังไงพรุ่งนี้มีโอกาสก็ขอโทษเขาเถอะไม่เสียหายอะไรหรอก พวกเขาแค่เห็นว่าเราเป็นเด็กกว่าก็ควรจะมีสัมมาคารวะเท่านั้นเอง”

เรื่องระวีไม่ตอบ ในความมืด เรื่องรอนไม่เห็นว่ไปหน้าของน้องสาวกลายเป็นสีแดงเข้ม เนื้อตัวสั่น และหัวใจก็เต้นแรงจนแทบจะได้ยินออกมาข้างนอกเลยทีเดียว

สองพี่น้องตื่นแต่เช้ายังงงเข้าห้องน้ำ ต่างอดไม่ได้ที่จะชำเลืองมองร่างสูงหนาที่นอนเหยียดอยู่บนโซฟาตัวยาว ขาที่ยาวเกินโซฟาพาดอยู่บนเท้าแขนข้างหนึ่งและทอดลงกับพื้นข้างหนึ่ง ดูเป็นท่านอนที่ไม่น่าสบายแต่เขาก็หลับสนิท

“พี่รู้สึกไม่ดีเลย เหมือนเรามาแย่งที่นอนของเขายังไงก็ไม่รู้”

“หนูวีรู้สึกเหมือนเรามากขอคอกพวกเขามากกว่า คุณน้องวรรณคงไม่อยากให้เราอยู่ที่นี้แน่ๆ เลย”

“ถ้าอย่างนั้นเราย้ายไปอยู่ที่โรงแรมกันดีมั๊ย”

“แต่ถ้าเรามีภารกิจสำคัญนะคะ น้องวีคิดว่าวันนี้คงเป็นเขาสองคนที่จะรีบย้ายออกไปแน่ๆ เลย”

คร่ำที่นี้ใช้เตาแก๊ส พอเริ่มสว่างเรื่องรอนก็ทำอาหารเช้า โดยเผื่อแผ่ให้คนทั้งสองด้วย เธอทอดไส้กรอก ทำไข่กวนทรงเครื่อง จัดผลไม้จาน

และต้มน้ำร้อนกรอกใส่กระตัก ดังนั้นเครื่องต้มร้อนก็จะพร้อมตลอดเวลา โดยไม่ต้องสนใจว่าไฟฟ้าจะมาเมื่อไรกันแน่

ชายหนุ่มตื่นลุกเดินมาทักทาย “อรุณสวัสดิ์ครับ ตื่นแต่เช้าเลยนะครับ”

“ค่ะ เมื่อวานนั้นนอนแต่หัวค่ำ หลับสนิทก็เลยตื่นแต่เช้า ปรกติอยู่ที่บ้านก็ไม่ได้นอนมากขนาดนี้หรอกค่ะ... ขอโทษนะคะที่เมื่อคืนนี้มีปัญหากัน”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ อย่างน้องเค้าว่านั่นแหละ เค้าเป็นฝ่ายเสียหาย ไม่ใช่ผมสักหน่อย” เขาเจือหัวเราะอยู่ในน้ำเสียง

“ประเดี๋ยวเชิญทานอาหารเข้าได้เลยนะคะ ฉันจะตั้งไว้ให้ตรงนี้ คุณจะตักแบ่งไปทานที่ไหนก็ตามสบายเลยคะ”

“ขอบคุณครับ” เขามองหาไปรอบๆ “แล้วนี่เขาไปไหนเสียล่ะครับ ทำไมปล่อยให้คุณเล็กทำครัวคนเดียว”

“เอ่อ.. คงออกไปเดินเล่นกระมังคะ เขารู้ว่าฉันชอบทำอาหารก็เลยไม่อยู่กะกะ แล้วเขาก็เหอบบรรยากาศยามเช้าสวยๆ ที่ไม่ได้เจอจะเจอมานานแล้วก็เลยขอออกไปสำรวจพื้นที่ก่อน”

“คุณเล็กช่างเป็นเจ้านายที่ใจดีจังเลยครับ”

เรื่องรองอดรู้สึกไปหน้าร้อนวูบวาบไม่ได้ “ไม่ทราบว่าคุณหนึ่งจะรับกาแฟเลยไหมคะ มีคนชมว่าฉันชงกาแฟอร่อย จะชงให้ท่านคะ”

“ครับ ขอขอบคุณมาก”

“กาแฟช้อนพูน น้ำตาลและคอฟฟี่เมตอย่างละช้อนนะคะ”

“ได้ครับ”

ร่างสูงเดินมานั่ง เรื่องรองวางจานช้อนส้อมและมีดให้ตรงหน้าชวนว่า “เชิญทานก่อนเลยคะ” เขาเพียงแต่นั่งยิ้มๆ รอจนเธอวางกาแฟลงตรงหน้า

“ขอบคุณมากครับ... อืม อร่อยจริงๆ ด้วย”

ใครคนหนึ่งถลาเข้ามาพร้อมกับส่งเสียง “พี่หนูเล็ก...” ครั้นเห็นคนที่นั่งอยู่กับพี่สาวซึ่งหันมามอง เธอก็หยุดชะงักแล้วถอยกลับไปโดยเร็ว

“อ้าว...” เขาหัวเราะขำๆ “หนีไปซะแล้ว คุณเล็กบอกเขาเถอะว่าไม่ต้องหลบผมหรอกครับ เป็นเพื่อนกันดีกว่า”

“คุณหนึ่งใจดีจังเลย” เรื่องรองพูดอย่างจริงใจ

เรื่องรองเดินออกมาหาน้องสาวซึ่งหลบเข้าห้อง ถามว่า “ยายหนูวีไปถึงไหนมาจ๊ะ มีอะไรตื่นแต่เช้า”

เธอตอบว่า “ที่นี่มีที่เดินเที่ยวเยอะเลยคะ หนูวีเห็นคนงานถือรถจักรยานก็เลยอยากได้บ้าง ถ้ามีจักรยานก็สำรวจได้ง่ายๆ เลย”

“แต่พี่ว่าคุณبابุขบงไม่ค่อยสบายคงไม่ได้ชอกซอนไปไหนๆ ทั้งเกาะหรอกนะ หนูวีอยากเที่ยวเองมากกว่าละมัง”

“ใช่ ก็มันหน้าสนุกจริงๆ นี่คะ มีทางให้ไปสำรวจดูได้ตั้งมากมาย และก็อาจโชคดีได้พบสมบัติด้วย”

“แต่ว่าพี่คิดว่าจะเริ่มค้นหาที่บ้านก่อนดีกว่า”

“แต่ถ้าพวกเขาอยู่เราก็คงจะค้นไม่สะดวกหรอกนะคะ พวกเขาคงสงสัยเราแย่เลย”

“วันนี้เขาก็คงจะย้ายหนีเราแล้วละ ระหว่างนี้หนูวีทำดีกับพวกเขาไว้ก่อนดีกว่านะจ๊ะ คุณหนึ่งเป็นคนน่ารักนะ เขาให้พี่บอกหนูวีว่าเป็นเพื่อนกันดีกว่า”

เรื่องระวีหลบตาไม่ได้แย้ง นึกถึงสัมผัสเมื่อคืนนี้ที่ไรก็อดรู้สึกวูบวาบไม่ได้ ดีละ ขอให้พวกเขาย้ายออกไปเสียเร็วๆ เธอจะได้รู้สึกเป็นปกติสักที

“แล้วคุณน้องวรรณล่ะคะ เหมือนเขาไม่ชอบหนูวีเลย”

“ก็เขาบาดเจ็บนะซี เห็นหนุ่มคนรักสวมผ้าเช็ดตัวกอดหนูวีชะแนบแนกกลางดึกแบบนั้นก็คงต้องบาดเจ็บธรรมดา หนูวีก็เอาใจเขาไว้ซี ผู้หญิงใจอ่อนง่ายออก ประเดี๋ยวก็ดีเอง”

เธอแอบหน้าแดงอีก ไหวไหล่เล็กน้อย

“ก็ได้ค่ะ เอาใจคนไม่เห็นยากเลย”

“ต้องอย่างนี้ซี น้องพี่” เรื่องรองพูดอย่างพอใจ